

Történetek a puhító házibulikról

2024 január 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezért nem kegyelmeznek Tóth Gabinak, Kovács Ákosnak vagy Eperjes Károlynak. - Szentesi Zöldi László nagyszer? írása!

Tavaly ősszel, amikor Lentulai Krisztián meghívott Bezzeg című műsorába, szót ejtettem a liberális kényszerítés természetéről. De hogy az általam akkor említett puhító házibuli és egyáltalán a különféle furcsa módszerek hogyan leplezik le a baloldali hálózatot, arról érdemesebb hosszabban is elgondolkoznunk.

A jelszó: velünk vagy ellenünk. A baloldali eszmékbe – pontosabban szólva abba az ideológiai káoszba, ahol csak tanyáznak – soha nem szivároghat be a másként gondolkodás egyetlen eleme sem. A liberális (mostantól nevezzük így őket, bár a szocialista, anarchista, woke hívő, feminista, LMBTQ-aktivista és a többi gyakorlatilag ugyanazt jelenti) magát modernnek, mindenki mászt pedig elmaradott szerencsétlennek lát.

Magyarországon a kilencvenes évek elejétől tenyésznek liberálisok saját készítésű díszketrecükben. Magukról szintén elhiszik, hogy tévedhetetlenek, a többieknek pedig feltétlenül el kell tenniük, meg kell semmisülniük, hiszen kívül rekedtek az új szép, új világukon.

Újságírói pályafutásom harminc esztendejében sokat beszélgettem liberálisokkal. Eleinte sokszor, aztán ritkábban, ma pedig már egyáltalán nem. Bolgár György időről időre üzen, hogy a rádióműsorában szívesen vitatkozna velem, hívtak az ATV-be is, de köszönöm, nem. Semmiféle győzelmet nem érzek, egyszerre nem tudok velük miről beszélgetni. Nincsenek közös témáink. A liberális valójában nem hisz, mert nem hihet Istenben, vagyis a teremtett világ neki csak véletlenek sorozata, a magyar nemzet leginkább lakosság, a család pedig tökéletesen egy lényeg a meleg párok együttélésével. Felmondjuk egymásnak a nézeteinket, de sehonnán nem indulunk ki, sehova nem haladunk, így – nyilvánvalóan – semmis lesz a végeredmény is. Ebben inkább nem veszek részt. Évek óta azért nem vitatkozom liberálisokkal, sem a nyilvánosságban, sem a magánéletben, mert tökéletesen ismerem az érvelésüket. Azt is tudom, hogy

képtelenség őket visszahódítani a tények és a tapasztalatok birodalmába. Hosszú-hosszú évekkel ezelőtt végleg elröppentettem életemből a liberálisokat, és milyen remekül tettem. Ők azonban nem így gondolkodnak rólunk, a magyar emberekről, közös szülőföldünkről. Bármilyen eszközzel – beleértve ebbe a zsarolást, fenyegetést, kényszerítést – érvényt akarnak szerezni téves nézeteiknek.

Annak idején, a kilencvenes években bárhova fordult az ember, liberálisokba botlott. Pedig talán akkor sem voltak többen, viszont sikeresen keltették maguk körül a hatalom és a tudás illúzióját. Ma is az a helyzet, hogy aki valamiről többet tud náluk, műveltebb, olvasottabb, képes elrendezni magában a világ dolgait, azokat vagy maguk mellé állítják, vagy örökre kirekesztik. A kilencvenes években így telt az élet a budapesti értelmiségi szalonokban. A valódi liberális persze nem szellemi artista, inkább csak ügyes kereskedő. Csalhatatlan szimatával felfigyel arra, hogy itt ez a vidéki gyerek, huszonéves, jól néz ki, értelmes, tehetséges, lehet belőle valamit faragni, nosza, tereljük a megfelelő irányba. A puhító házibuli – hogy végre erről is beszéljünk – éppen ennek a fóruma, mint ahogyan bármilyen találkozó, ebéd, kávézás, folyosói beszélgetés is.

Nagyjából 1993-ban meg kellett volna értenem – mert elmondták százszor –, hogy ebben az országban csak irányítanak mindent, a gazdaságot, a politikai életet, a kultúrát és persze a sajtót is. Vagyis aki bármit el akar érni, csakis velük, általuk lehetséges, ezért liberálissá kell válnia az embernek.

Nyilvánosan fel nem fedett, de mégis létező kívánságlistájukon olyan tételek szerepeltek, amelyekhez magára valamit adó embernek nem lehetett köze. Ugyanakkor mindig meglebegtettek valamilyen lehetséges jutalmat: munkát, ösztöndíjat, pénzt, bármit, amivel lekenyerezhettek. Számtalan ilyen burkolt ajánlatot kaptam, de soha, egyetlen alkalommal sem árultam velük közös gyékényen.

És nem azért, mert ne lett volna jó a több, mint a kevesebb, hanem mindig azokra gondoltam, akiket valóban szeretek, aztán rájuk néztem, és hívtam a taxit, leléptem a puhító házibuliból. Akkor már mindenféle értelemben kész ember voltam, és mindenben az ellenkezőjét vallottam, mint ők, és ha tudják, hogy ilyen vagyok, aligha kísérleteznek. Azért élveztem a műsort, s bár tizenöt-húsz évig valóban úgy tényszerűen, hogy ők diktálják a tempót ebben az országban, mára – nagyjából – sikerült legyőzni az egyeduralkodókat.

Emlékszem a puhító házibulik egyik jellegzetes kiszólására: következetesen magyaroknak szólították a többi embert, mintha valami távoli, külső érintkezésben lennének az ország népével, saját honfitársaikkal. Világosan emlékszem, milyen értetlenül néztek rám, amikor erdélyi vagy felvidéki utazásaimról, az ottani magyarság helyzetéről meséltem. Felfigyeltem arra is, hogy a liberális társaság botránnyosan sznob, állandóan a kapcsolataikkal, a hatalmukkal, a pénzüikkel hengegnek. Minden esetben úgy bánnak veled, hogy megértsd: te még csak próbaidőn vagy. Bizonyítanod kell, az elkötelezettség jelét mutatnod, hogy valamennyire maguk közé

fogadjanak. Például nyilvánosan, fojtott kacagással (ahogyan ?k tették) le kellett volna parasztoznod nyolcmillió vidéki magyart. Éppen azt a vidéki közeget illett volna megtagadni, ahonnan érkezted, és ahol mindig is otthon érezted magad. Vagy aláírni valamelyik hülye petíciójukat. Esetleg nyilvánosan, televízióban vagy írásban hitet tenni az ? fonák értékrendszerük mellett. Mert

aki késik behódolni nekik, aki nem arra törekszik, hogy a kitartottjuk legyen, abban soha, egyetlen percig sem bíznak. Ezért mondták meg a Fidesz vezet?inek, hogy visszadobják ?ket a szemetesbe, ahonnan kivették ?ket. Ezért nem bocsátják meg Bayer Zsoltnak, hogy nem velük szambázik, hanem magyarként él, ír, alkot. Ezért nem kegyelmeznek Tóth Gabinak, Kovács Ákosnak vagy Eperjes Károlynak. Minden önerejéb?l kiemelkedett magyar tehetség senki és semmi a szemükben.

A felsoroltak és az a sok-sok millió ember, aki nem tartozik hozzájuk, szerintük csak látszat, nem pedig a valóság. Ezért van az, hogy a saját berkeikben felnevelt tehetségteleneket ezerszer jobban becsülik, futtatják, támogatják, mint a maguk jogán kivált szupertehetségeket.

Megkaptam azt is évekkkel ezel?tt, hogy nyilván kisebbségi komplexusban szenvedek, azért utálok a m?velt, világlátott, széles látókör? liberálisokat. Magáról nem szívesen beszél az ember, de mondjuk meg ?szintén: nemigen látok összehasonlítási alapot. A könyvek, amelyeket kamaszkoromtól máig elolvastam, a helyszínek, ahol újságíróként vagy magánemberként jártam, minden szellemi és anyagi javam, amit a magam erejéb?l elértem, éppen elegend? muníció számomra. Ami eddig történt velem: csodálatos történet. Amiben részt vettem vagy éppen nem vettem részt, joggal tehet büszke emberré.

Semmiféle hátrányt nem érzek, mert nem érezhetek a liberálisokkal szemben. Ellenben nagyon sokszor megtapasztaltam, hogy jobban értem, ismerem a történettudomány, az irodalom, a m?vészetek, a filozófia, a vallások természetrajzát, mint ?k, mert velük ellentétben valóban elmerültem a kutatásukban.

Ahogyan a valóságos élethez is jobban kapcsolódom, hiszen nem belterjes burokbán, hanem családban, közösségben, utcán, foci pályán, vízparton n?ttem fel.

Egy szó, mint száz: nemhogy hátrányban lennénk, valójában sokkal többet tudunk, értünk, mint ?k. Kétségeink pedig csakis azért lehetnek olykor, mert ?k üvöltve hirdetik a saját dics?ségüket, mi pedig szerénykedünk, és vonakodva adjuk meg az elismerést a teljesítményünkért. De a végs? szó mégiscsak azoké, akik szolgáltak és utat mutattak. Mert ha fölényesen megveted a másik embert, és ebb?l igyekszel t?két kovácsolni, örökre elt?nsz, semmi sem marad utánad.

Borítókép: Farkasházy Tivadar, akinek balatonszárszói nyaralója éveken át a véleménydiktáló baloldali értelmiségiek, újságírók egyik találkozóhelye volt (Fotó: Nemzeti Sport/Korponai Tamás)

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
